

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.666/2009/7. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Antal és Dr. Czakó Ügyvédi Iroda (4028 Debrecen, Magyari u. 13/D. szám, ügyintéző: Dr. Czakó Marianna ügyvéd) által képviselt felperes neve Korlátolt Felelősségű Társaság (felperes címe) felperesnek-, a Horváth és Társai Ügyvédi Iroda (1123 Budapest, Alkotás u. 50. szám, ügyintéző: Dr. Fabók Zoltán ügyvéd) által képviselt alperes neve Korlátolt Felelősségű Társaság (alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2009. szeptember 16. napján kelt, 13. G. 40.127/2008/36. számú ítélete ellen az alperes részéről 42. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2010. június 29. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500 000 (Ötszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az alperes, mint megrendelő és a felperes, mint vállalkozó 2000. augusztus 14. napján vállalkozási szerződést kötöttek az alperes gyárának területén takarítási munka végzésére. A szerződés tárgya a gyár ügyfélforgalom által használt területeinek, az irodáknak, szociális helyiségeknek, öltözőknek, pihenőknek, és a termelési egységnek napi, míg egyes területek műszakonkénti takarítása volt. Az irodák, a szociális létesítmények 6100 m²-es területét, valamint a raktárcsarnok 3269 m²-es területét naponta, a gyártócsarnok 13994

m²-es területét műszakonként folyamatosan, illetve a gépészeti terem 952 m²-es területét hetente kétszer kellett takarítani.

A szerződésben a vállalkozói díjat műszakonként eltérő összegben állapították meg. Az első műszakra 2 600 000 Ft/hó + ÁFA, a második műszakra 2 750 000 Ft/hó + ÁFA, a harmadik műszakra pedig 2 900 000 Ft/hó + ÁFA összeget kötöttek ki. Nemfizetés, illetőleg késedelmes fizetés esetén a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamatot kellett a megrendelőnek fizetnie.

A peres felek 2003. november 17. napján újabb szerződést kötöttek a korábbi megállapodásban meghatározott takarítási feladatok ellátására azzal, hogy a harmadik műszak vállalkozó díja 4 730 000 Ft/hó + ÁFA összegben lett meghatározva. Késedelmes fizetés esetére ebben a szerződésben is a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamatot kötöttek ki.

Ugyanezen a napon a peres felek egy új épületre vonatkozóan külön vállalkozási szerződést kötöttek a takarítási tevékenységre. Az új épületen belül az irodák és a szociális létesítmények területét 1400 m²-ben határozták meg napi takarítással, a gyártócsarnok területét 10000 m²-ben műszakonkénti, folyamatos takarítással, míg a raktárcsarnok területét 4000 m²-ben szintén napi takarítással. Az új, ún. DF épület takarításának a vállalkozói díját 2 550 000 Ft/hó + ÁFA összegben határozták meg, késedelmes fizetés esetére a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamatot kötöttek ki.

Ez utóbbi két szerződést 2004. április hó 5. napján a peres felek akként módosították, hogy a főépületre vonatkozó vállalkozói díjat 4 952 400 Ft/hó + ÁFA, míg a DF épület tekintetében 2 670 000 Ft/hó + ÁFA összegben határozták meg 2004. január 1-jei hatállyal azzal, hogy a szerződések egyéb pontjai változatlanok maradnak.

Az alperes 2005. március hónapig a szerződés szerint teljesített, 2005. április hónapjától kezdődően azonban a felperes nem a teljes vállalkozói díjat számlázta le. A kiszámlázott díjakat az alperes - a 2007. november hónapra járó díjazás kivételével - a felperes részére megfizette, míg az írásban foglalt szerződésben meghatározott díjazás, és a felperes által kiszámlázott díjazás közötti különbözetet nem fizette meg a felperes részére.

A felperes a keresetében a szerződésekben szereplő díjazás és a kiszámlázott díjazás közötti különbözet 53 144 365 Ft + ÁFA összegnek, és ennek 2006. augusztus hó 1. napjától járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresét kitevő mértékű évi kamatának a megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Kereseti kérelme indokaként előadta, hogy a peres felek között létrejött szerződésben meghatározott vállalkozói díjat a peres felek nem változtatták meg, a felperes csupán azt vállalta az alperes kérésére, hogy a díjazást csökkentett mértékben számlázza ki, és ha az alperes újra megfelelő likviditással rendelkezik, a szerződés szerinti díjazás és a kiszámlázott díjazás különbözetét a ténylegesen járó díjon felül, a későbbiek során fizeti meg az alperes. Erre azonban nem, illetőleg csak részben került sor, ezért az alperes a kereseti követelésben meghatározott összeggel tartozik a felperesnek. Miután a fizetéssel az alperes késedelme is esett, ezért a szerződés szerinti késedelmi kamat megfizetésére is kérte őt kötelezni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a peres felek a közöttük létrejött szerződést a vállalkozói díj tekintetében módosították, és a felperes a neki járó díjat ennek megfelelően alacsonyabb

összegben számlázta ki az alperes részére. A megállapodás tényét önmagában is igazolja az, hogy a felperes alacsonyabb összegben számlázta ki a díjat, mint ami az írásba foglalt megállapodásban szerepel, egyébként pedig a számvitelre vonatkozó jogszabályok alapján a ténylegesen elvégzett munka ellenértékéről lehet számlát kiállítani.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét nagyobb részben alaposnak találta, és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 44 703 740 Ft + ÁFA összeget, valamint 6 569 568 Ft-ot, és ezen összegnek 2007. december hó 31. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkorli jegybanki alapkamat kétszeresét kitevő mértékű évi kamatát, továbbá 1 900 000 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtette, hogy a perben az nem volt vitás, miszerint a perbeli írásba foglalt szerződést a felek utóbb szóban módosították, csupán a módosítás mikéntjében volt eltérés a peres felek előadása között. A felperes szerint a módosítás csupán a vállalkozói díj megfizetésének a mikéntjét érintette, míg az alperes azt állította, hogy maga a vállalkozói díj mértéke került módosításra.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint önmagában az a tény, hogy a felperes a szerződésben kikötötnél alacsonyabb összegű vállalkozói díjat számlázott le az alperes részére, még nem jelenti automatikusan azt, hogy a felek alacsonyabb összegű vállalkozói díjban állapodtak meg. Az elsőfokú bíróság elfogadta azt a felperesi állítást, hogy azért állított ki számlát csupán az alperes által megfizetni ajánlott összegről, hogy ne keletkezzen ellenértékkel nem fedezett ÁFA fizetési kötelezettsége.

A perbeli szerződések nem tartalmaztak külön rendelkezést a felperes által végzett munka mennyiségének és minőségének az ellenőrzéséről, a teljesítések igazolásáról dokumentumok nem készültek.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás anyagából azt állapította meg, hogy a felperes által takarítandó terület felületnagysága a szerződéses időtartam alatt nem változott, tehát a takarítandó felület változása nem indokolhatta a felperesnek járó díjazás csökkenését, majd a csökkentést követő emelkedést. A perbeli szerződésekben a gyárépület teljes területének alapulvételel határozták meg a díjazást, tehát a takarítási feladatok nem függtek az épület „lakottságától”. Ezt igazolja az is, hogy az új épület (DF épület) teljes kapacitással történő üzemelésekor is folyamatosan emelkedett az alperes által fizetett díjazás.

Az elsőfokú bíróság megvizsgálta azt is, hogy a takarítás intenzitásának változása alapul szolgálhatott-e a díjazás változásának. A felperesi ügyvezető személyes nyilatkozata, valamint tanú 1. és tanú 2. tanúvallomásai alapján azt állapította meg, hogy a perbeli időszakban nem következett be változás az alperes által támasztott minőségi követelmények tekintetében sem, függetlenül attól, hogy dolgozói létszámmal, vagy a munka gépesítésével oldotta meg a felperes a feladatot. Az ezzel részben ellentétes tanúvallomásokat (tanú 3. , tanú 4.) cáfolták a per egyéb adatai, illetve az a tény is, hogy az alperes gazdasági tevékenysége a perbeli időszakban folyamatosan nőtt, így a takarítási feladatok sem változhattak ezzel ellentétes irányban, nem csökkenhettek 50 %-os mértékben.

Az alperes által hivatkozott, a vállalkozói díj nagyságának csökkentésére vonatkozó szerződésmódosítás tényét cáfolja az a körülmény is, hogy az alperes korábbi vezető alkalmazottai egyértelműen úgy nyilatkoztak, hogy az alperesnél az írásbeliség volt a szokásos. A szerződés lényeges kérdéseit érintő módosítást tehát nyilvánvalóan írásba

foglalták volna az alperesi gyakorlat szerint. A díjfizetés mikéntjének a megváltozását pedig az elsőfokú bíróság nem tekintette olyan lényeges kérdésnek, amely az írásbeliséget indokolta volna.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján ezért arra a megállapításra jutott, hogy a peres felek a közöttük létrejött szerződést a felperes által állított tartalommal módosították, így az alperesnek a szerződésben kikötött és a ténylegesen kifizetett díjazás közötti különbözetet meg kell fizetnie a felperes részére.

Az elszámolás körében azt is megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a kereseti kérelme összegszerűségének meghatározásakor nem vette figyelembe azt, a saját maga által is elismert tény, hogy 2007. évben az alperes a gyár új épülete (DF épület) vonatkozásában a szerződésben meghatározott korábbi díjazáshoz képest magasabb összegű díjat fizetett meg, azaz 2 670 000 Ft helyett 2 939 635 Ft-ot, azaz havonta 269 635 Ft-tal többet. A 2007. év 11 hónapjára összesen 2 965 985 Ft többletet fizetett meg, amely a felperesnek járó díjazásból levonandó.

Ezt figyelembe véve az elsőfokú bíróság a főépületnél a felperesnek járó díjazást nettó 34 792 480 Ft-ban, a DF épület vonatkozásában 12 877 245 Ft-ban, együttesen 47 669 725 Ft-ban állapította meg, amelyből levonta a 2 965 985 Ft-ot, és az így kapott 44 703 740 Ft + ÁFA megfizetésére kötelezte az alperest.

A 2007. novemberére vonatkozó, az alperes által meg nem fizetett vállalkozói díj összegét a felperes által kiállított számlában szereplő bruttó 6 569 568 Ft-ban állapította meg az elsőfokú bíróság.

Megállapította továbbá, hogy a Ptk. 298. § d.) pontja, a 302. § b.) pontja és a 303. § (3) bekezdése szerint az alperes fizetési késedelme csupán a felperes által kiállított számlában szereplő 6 569 568 Ft vonatkozásában állapítható meg, ezért a számlában szereplő teljesítési határidőt követő naptól kezdődően a szerződés szerinti késedelmi kamat megfizetésére is kötelezte az alperest. A kereseti követelés egyéb összegeire azonban a felperes nem állított ki számlát az alperes részére, ezért a jogosulti késedelem miatt az alperest késedelmi kamat megfizetésére nem kötelezte az elsőfokú bíróság.

A nagyobb részt pervesztes alperest a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperesnek a perre felmerült részperkölsége megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezett, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, a felperes keresetének az elutasítását kérte, és a felperes kötelezését az alperes perkölségének a megfizetésére.

Másodlagosan kérte a 2007. évi novemberi számlakövetelésre vonatkozó kereseti kérelem tekintetében a tárgyalás elkülönítését, és a pernek ebben a részében a Pp. 251. §-ának (1) bekezdése, 157. § a.) pontja, és a 130. § (1) bekezdés f.) pontja alapján történő megszüntetését, az elsőfokú bíróság ítélete ide vonatkozó rendelkezésének a hatályon kívül helyezése mellett.

Harmadlagosan a 2007. évi novemberi számlával kapcsolatos ítéleti rendelkezésnek a megváltoztatását kérte akként, hogy az alperes által fizetendő összeget az ítélőtábla az alperes által is elismert 4 087 160 Ft-ra szállítsa le, és mellőzze az alperes kötelezését a késedelmi kamat megfizetésére.

Fellebbezése indokolása szerint az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a tényállást, és abból helytelen jogi következtetésekre jutott.

Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a 2005. évi áprilisi szóbeli megállapodás tartalmát. A perben a felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a szerződésmódosítás az általa állított tartalommal jött létre, az erre irányuló bizonyítása azonban nem volt sikeres.

A fellebbezés okfejtése szerint az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény, és a jelenleg hatályos 2007. CXXVII. törvény is a számla kibocsátási kötelezettséget a ténylegesen nyújtott szolgáltatáshoz köti, ezért már az a tény is, hogy a felperes a számláit az azokban feltüntetett összegekről állította ki, önmagában bizonyítja azt, hogy a számlában szereplő összeg volt az általa nyújtott szolgáltatás ellenértéke. Ellenkező esetben azt bizonyítaná, hogy jogellenesen és felróhatóan járt el a számla kibocsátásai során.

Az elsőfokú bíróság pedig tévesen, és a Pp. 8. § (2) bekezdésébe ütközően mondta ki ítélete indokolásában azt, hogy a számviteli fegyelem megsértése nem polgári jogi kategória.

A felperes bizonyítása a per főkérdését illetően sikertelen volt, az elsőfokú bíróság pedig tévedett, amikor a szerződésmódosításnál jelenlévő két személy ellentmondó nyilatkozata folytán egyéb, a per főkérdése szempontjából irreleváns tényekre folytatott le bizonyítást (a felperesi szolgáltatás mennyisége és minősége), majd az így szerzett adatokból vont le téves következtetést a per főkérdése tekintetében. Ha a felperes releváns bizonyítékokat nem tudott szolgáltatni, a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint ennek a következményét, mint a bizonyításra köteles félnek kell viselnie, azaz a felperes keresetét az elsőfokú bíróságnak el kellett volna utasítania.

Az alperes álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján okszerűen nem is lehetett volna az elsőfokú bíróság következtetésére jutni, mivel a 2005. évi áprilisi szóbeli szerződésmódosításnál csupán két személy volt jelen, akik a megállapodás tartalmáról eltérően nyilatkoztak, a szembesítésük is eredménytelen volt. Ugyanakkor tanú 3. tanúvallomásának a súlyát növeli az a tény, hogy ő, mint az alperes volt munkavállalója érdektelennek vallotta magát szemben a felperesi ügyvezetővel, és vallomása szerint a felperes által állított szerződésmódosítást a felettese tudta nélkül nem is köthette volna meg. A magát szintén érdektelennek valló tanú 4., aki az alperesnél tanú 3. felettese volt, megerősítette tanú 3. tanúvallomását.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes nem csupán nem tudta bizonyítani azt, hogy a szerződésmódosítás az általa előadott tartalommal jött létre, de a szerződésmódosítás lényeges tartalmát sem tudta előadni. Nem tudott választ adni arra, hogy a szerződésmódosítás alapján az állítólagos kompenzáció mikor válik esedékessé, és azt milyen részletekben, milyen határidőn belül kellett volna a felperes részére megfizetni.

Az elsőfokú bíróság tehát anélkül hozott ítéletet, hogy a szerződésmódosítás tartalmát (milyen összegű kompenzációt, milyen részletekben, milyen esedékességgel kellene megfizetnie az alperesnek) feltárta volna.

Az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül, semmivel alá nem támasztva állapította meg azt, hogy az 50 %-os mértékű vállalkozói díjcsökkentés a gazdasági racionalitással és érdekekkel teljességgel ellentétes.

Ugyancsak semmivel nem támasztotta alá az elsőfokú bíróság azt az egyébként életszerűtlen megállapítását sem, hogy bár az alperesnél a szerződések, illetve azok módosításait általában írásba foglalták, a későbbi kompenzációra vonatkozó megállapodáshoz nem volt szükség az írásbeli szerződésmódosításra. Ezzel szemben a

vállalkozói díj összegét érintő szerződésmódosítás technikailag rendkívül egyszerűen kezelhető írásba foglalás nélkül is, de egy olyan módosítás, amely egy bonyolult későbbi elszámolást szükségessé tévő halasztott fizetési konstrukciót létesítene, mindkét fél érdekében írásban szükséges megkötni.

Hangsúlyozta, hogy a szolgáltatás állítólagos változatlanságából nem következik okszerűen, hogy a szolgáltatási díjnak is változatlannak kell maradnia.

Arra is hivatkozott, hogy a felperesi ügyvezető nyilatkozatán túl egyetlen tanú vallomása sem tartalmaz utalást arra nézve, hogy a díjnövekedés kompenzációs célt szolgált volna. Állította, hogy a díjcsökkentés oka az alperesnél végrehajtott általános költségcsökkentés volt. Az utóbb bekövetkező díj emelkedést pedig az okozta, hogy a költségcsökkentéssel párhuzamosan csökkentett felperesi szolgáltatás nem volt elégséges.

Hivatkozott a 2009. május 29-ei előkészítő iratában foglaltakra, miszerint a szolgáltatás minőségének változásával kapcsolatosan tanú 4. tanú konkrét vallomást tett (24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv, 3. oldala).

A 2007. novemberi számlával kapcsolatos fellebbezését elsődlegesen arra alapította, hogy a felperes ezen követelése egyrészt idő előtti, másrésztösszepszerűségében sem helytálló.

A 2003. november 17. napján megkötött szerződés III.2. pontja értelmében az alperes szolgáltatása számla ellenében, annak keltétől számított 30 napon belül esedékes. A szolgáltatás összegének - 4 087 160 Ft - megfelelő számla nem került kiállításra, ezért az alperes fizetési kötelezettsége sem vált esedékessé.

Kérte, hogy az ítéletábra a per tárgyalását különítse el evonatkozásban, és a pert ebben a részében szüntesse meg, az elsőfokú bíróság ítéletének ide vonatkozó rendelkezését pedig helyezze hatályon kívül.

Másodlagosan a 2007. novemberi számlára vonatkozó ítéleti rendelkezés megváltoztatását kérte, és az alperest az általa nem vitatott 4 087 160 Ft összeg megfizetésére kötelezését, mert a felperes nem bizonyította a követeléseösszepszerűségét.

Álláspontja szerint az alperes a perre okot nem adott, ezért a Pp. 80. § (1) bekezdése alapján kérte, hogy az ítéletábra a perköltség megfizetésére a felperest kötelezze, és mellőzze az alperes kamatfizetésre kötelezését.

A felperes a fellebbezésre tett ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és alperesnek a másodfokú eljárással felmerült perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Előadta, hogy az alperesi magatartást 2000. augusztus 14. napjától 2005. év április hónapjáig a korrekt együttműködés és következetesen a megállapodásai írásba foglalása jellemezte. Az alperesi cég jogügyletei megkötésénél, annak módosításánál, a teljesítmények igazolásánál magas fokú adminisztrációs szint betartására törekszik. Az alperes 2005. év áprilisában ún. átmeneti fizetéskönnyítést kért, melynek írásbeli rögzítésére nem került sor. Az alperes határozott ígéretet tett arra, hogy a fizetéskönnyítést csak átmeneti jelleggel igényli. A felperes azért teljesítette az alperes igényét, mert bízott abban, hogy munkavégzése folyamatos és tartós lesz.

Az a tény, hogy a felperes vállalkozói díja csupán egyetlen hónapban csökkent 50 %-kal, míg az azt követő hónapokban az alperes folyamatosan növelte a felperes vállalkozói díját, ráutaló magatartással azt fejezte ki, hogy az alperes is igyekszik teljesíteni a vállalását.

Az elsőfokú eljárás anyagából tényként megállapítható az is, hogy az alperes felmondását megelőzően az általa megfizetett vállalkozói díj elérte, illetve részben meg is haladta a szerződésben kikötött vállalkozói díjat, azaz megkezdte a tényleges kompenzációt.

Szükségesnek tartotta annak a figyelembevételét is, hogy a peres felek együttműködésének időszakában az alperesi gazdasági társaság vezetésében jelentős változások történtek, és ez kihatott alperesnek a felperessel szembeni magatartására is.

Hangsúlyozta, hogy az alperes adminisztrációs gyakorlata szerint, ha a peres felek között valóban szerződésmódosítás történt volna, azt feltétlenül írásban kellett volna foglalni.

Utalt arra, hogy az alperes által felsorakoztatott tanúk önmaguknak és egymásnak is részben ellentmondó nyilatkozatokat tettek.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes által elvégzett munka mennyisége és minősége vonatkozásában semmilyen változás nem következett be, 2005. év április hónapját követően csupán egyetlen olyan hónap volt, amikor a felperes a dolgozói létszámát csökkentette, azonban az alperes jelzése nyomán a létszámkeretét visszaállította, és a korábbi színvonalon végezte a munkáját.

Egyébként maga az alperes sem tudott a perben magyarázatot adni arra, hogy ha megállapodtak a takarítási díjak 50 %-os csökkentésében és a felperes által elvégzett munka mennyisége és minősége nem változott, akkor hogyan kerülhetett az 50 %-tól magasabb vállalkozói díj kiszámlázásra, figyelemmel arra is, hogy többletmunkáról, túlóráról, illetve ezek elszámolásáról nem lehetett szó, mivel azok mindenkor külön megrendeléssel és külön számlázással történtek.

A felperes az alperes ellenkérelmére tett észrevételében valótlannak tartotta a felperesnek azt az állítását, hogy az alperes új vezetése változtatta meg az alperes álláspontját a felperes követelésével kapcsolatban.

Az elsőfokú eljárás adatai szerint a szerződésmódosítás idején az alperesnél igazgatói tisztséget betöltő tanú 4., és a felperessel közvetlenül kapcsolatot tartó tanú 3. egyértelműen kizárta, hogy a felek közötti szerződésmódosítás a felperes által állított tartalommal jött volna létre.

Az ítéletábra az alperes fellebbezését nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a perbevitte anyagi jogi igény és a jogvita elbírálását megalapozó tényállást - a kellő mélységű bizonyítás felvétele eredményeként - helyesen állapította meg, a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően önmagukban is, de a maguk összességében is helyesen értékelte, ennek során figyelembe vette a felmerült bizonyítékok összefüggéseit és esetleges ellentmondásait. A perbeli tényállást a per egész anyagának mérlegelése alapján állapította meg.

Az így megállapított tényállásból helyes jogi következtetésre jutott, az irányadó jogszabályokat helyesen értelmezve jogszerű és megalapozott döntést hozott. Ítéletét részletes, a jogvita minden lényeges kérdését érintő indokolással látta el, amelyben a ténybeli és jogi megállapítások megfelelő érveléssel kerültek megindokolásra.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása önmagában kiegészítésre nem szorul, azzal az ítéletábra teljes egészében egyet ért.

Az alperes a fellebbezésében semmilyen olyan új tényre, bizonyítékra nem hivatkozott, amelyet az elsőfokú bíróság ne vett volna figyelembe a döntése meghozatalánál.

Kiemelést kíván azonban az alperes fellebbezési érvelésében szereplő egyik téves jogi álláspont, amellyel kapcsolatban az ítéltábla megjegyzi az alábbiakat.

Az alperes a felperes 2007. évi novemberi számlakövetelését idő előttinek tartotta, arra hivatkozva, hogy a felperes nem állította ki az alperes által elismert helyes összegű ellenszolgáltatásról számlát, ezért az alperes fizetési kötelezettsége sem vált esedékessé. Az alperes ez okból kérte, hogy az ítéltábla evonatkozásban „a tárgyalást különítse el”, és a pert ebben a részében szüntesse meg az elsőfokú bíróság ítéletének ide vonatkozó rendelkezését pedig helyezze hatályon kívül.

Az alperes ezen kérelme a jogosulti késedelem tárgykörébe tartozó jogkérdést takar. A jogosult számlaadási kötelezettsége elmulasztásának jogkövetkezményeivel kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság számos eseti döntésében és a GK 66. számú állásfoglalásában is egyértelmű iránymutatást adott az ítélkezési gyakorlat számára, amikor kimondta, hogy a számlázási kötelezettség elmulasztása vagy késedelmes teljesítése nem érinti az ellenszolgáltatásnak a szolgáltatás teljesítésekor esedékessé válását. Ezen mulasztás következtében azonban a jogosult késedelme esik, ami a kötelezett egyidejű késedelmét kizárja, tehát késedelmi kamatot a felperes csak a leszámlázott követelések alapján érvényesíthet, a számlázási kötelezettség elmulasztása a késedelmi kamatfizetési kötelezettséget zárja ki.

Az elsőfokú bíróság döntése meghozatalakor a bírói gyakorlattal összhangban különbséget tett a számlázott és a nem számlázott vállalkozói díjak között, amikor az ítélete indokolásában megállapította, hogy a 6 569 568 Ft-ról a felperes számlát állított ki, így ezen összeg vonatkozásában jogosulti késedelme nem következett be. Mivel ezt a számlát az alperes nem egyenlítette ki, ezért fizetésével késedelembe esett, tehát késedelmi kamatokkal együtt kell megfizetnie az ellenszolgáltatás értékét. A kereseti követelés egyéb összegére vonatkozóan számla kiállítására nem került sor, erre tekintettel tehát a jogosulti késedelem bekövetkezett, és ezért késedelmi kamatok nélkül ítélte meg az elsőfokú bíróság a le nem számlázott marasztalási összeget.

A fentebb kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésére is - lényegében annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

Az alperes pervesztes lett a másodfokú eljárásban, ezért a fellebbezési eljárással felmerült költségeit maga viseli, valamint a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles megfizetni a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b.) pontja, (5)-(6) bekezdései és a 4/A. § (1) bekezdése szerint 400 000 Ft + ÁFA = 500 000 Ft összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét.

Debrecen, 2010. június hó 29. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó